

Hüzzam Vaktinde Nedensiz Ağlamalar

— Ayşe Duran · 30 Nisan 2012

“Ömrümüzün son demi, son baharıdır artık
Maziye bir bakıver, neler neler bıraktık”

Kalbime en güzel nağmeleriyle giren
Dinlediğim mahur bir beste idin sen.
Şimdiyse ruhumda gezinen bir hüzzamsın
Bırak; beni görenler, seni “neşemsin” sansın.

’Olmaz ilaç sine-i sad pareme
Çare bulunmaz bilirim yareme”

Senle hatıralarıma yok inan itirazım
Lakin bu hicranından azaptayım, bizarım
Şimdi gelmen bile değil bana “şifa” bilirim.
Gene de tek derdime, şifa; seni bilirim..

“Gamdan öldüm demedim hâl-i dil-i zar sana
Ey gül-i taze reva görmedim azar sana”

Sana karşı ancak mültefit olmak sezadır
Sana iltifat bile lede-l- iktizadır.
Bu ömrüme bir liman ancak seni bilirim
Bütün ömrümde zaman, ancak seni bilirim

Ahir ömrümde sensiz, hüzzam ağıtlarım var
Karalayıp yırttığım, ıslak kağıtlarım var.
Sanma ki tek gidişin, eyledi beni melul
Öyleyse nedir buna sebep; bence “meçhul”

Belli ki ruhum artık kendisine kıyacak
Ki; nerden vurursan vur; asla acımayacak!

Ayşe Duran

Nisan2012